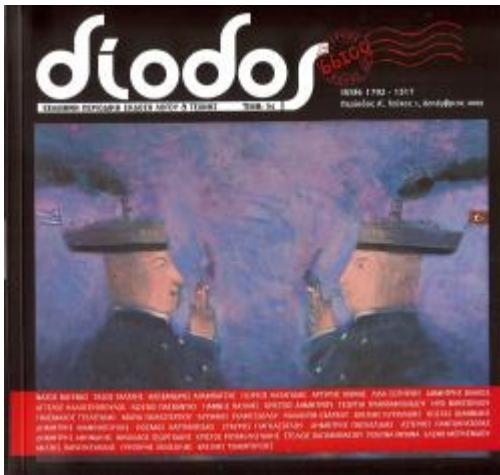

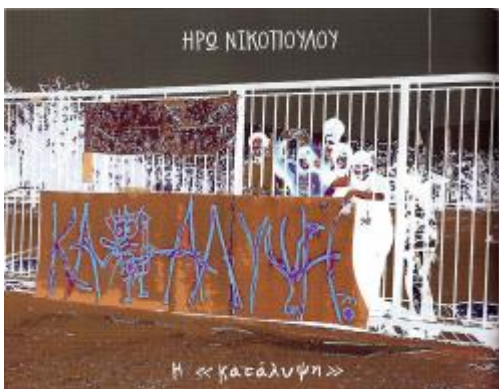
"Η Κατάλυση" (περ.Δίοδος, τχ. 1, Δεκέμβριος 2009)

Η Κατάλυση (περ.Δίοδος, τχ. 1, Δεκέμβριος 2009)

Η «Κατάλυση»

Τις τελευταίες μέρες δεν μπορώ ν' αερίσω τα δωμάτια. Η κάπνα απ' τα καμένα λάστιχα μπερδεύεται με την πρωινή πάχνη και κάνει την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Ανάμεσα απ' τις δουλειές, βγαίνω στα κλεφτά και τους κοιτάζω. Σκαρφαλωμένοι απ' τα χαράματα πάνω στην καγκελόπορτα, αριστερά δεξιά σαν ακροκέραμα. Και περήφανοι, πολύ περήφανοι, σαν δικαιωμένοι. Στα σκαλοπάτια πλαγιασμένος ο πράσινος πλαστικός κάδος, τα σκουπίδια πανηγυρίζουν μια ανέλπιστα επιστροφή στην κυκλοφορία πριν το βάσανο της ανακύκλωσης, ελεύθερα στο αεράκι. Τα παιδιά με τα ξασμένα μαλλιά και τα μελανά, βαμμένα αξημέρωτα μάτια, γελάνε, καπνίζουν, φλερτάρουν, τρώνε πάστες απ' το διπλανό ζαχαροπλαστείο και αγριοκοιτάζουν όποιον πάει να πλησιάσει προς το μέρος του ιερού ασύλου. Πίσω στον τοίχο, πάνω στα ώχρινα διακοσμητικά τουβλάκια -εξαιρετική πινελιά καλαισθησίας του αρχιτέκτονα ή αρπαχτής των μεσαζόντων- γραμμένη με πράσινο σπρέι και γιγάντια γράμματα, η λέξη κλειδί, *Κατάλυση 9^ο Λύκειο Αγίου. Θεράποντος* και από κάτω ημερομηνία και χρονολογία, γιατί τα σημαντικά πρέπει να μνημονεύονται. Κι ούτε νοιάζεται κανείς γι' αυτή την κολυμπήθρα του βουλιαγμένου ύψιλον που λιμνάζει καταμεσής της λέξης. Κολυμπήθρα ρημαγμένη κι αδειανή, καθώς η λέξη από το νόημά της. Η ατμόσφαιρα είναι ξένοιαστη, εορταστική, κάτι σαν έθιμο πια όταν ζυγώνουν τέτοιες μέρες, συνήθως χωρίς ιδιαίτερες προφάσεις και αιτήματα. Έτσι περίπου αποκαλύπτα, μεσ' την καλή χαρά.

Πλησιάζει η επέτειος, κι όλα μέσα μου γυρίζουνε, κι

www.ironikopoulou.gr

ας είναι τριάντα έξι χρόνια πίσω. Η κόρη μου του χρόνου ίσως τα καταφέρει να τελειώσει τη ρημάδα την αρχιτεκτονική. Εγώ όχι, δεν τα κατάφερα. Ήταν δύσκολα, μετά. Δεν τολμούσα να πλησιάσω, το κτίριο, τους χώρους, τα αμφιθέατρα που τριγυρνάγαμε αγκαλιά. Ακόμα είναι δύσκολα. Λες και ο χρόνος γυρνά και σε κοιτά κατάματα και δεν βρίσκεις τι να απαντήσεις. Κάποιοι λένε ο χρόνος γιατρεύει. Τίποτα δεν γιατρεύει. Υπεκφυγές, για να μην θυμόμαστε, δεν θέλουμε να κοιτάμε συνεχώς το τραύμα, κι αυτό είναι λογικό, κοινωνικά αποδεκτό, υγιές. Ωστόσο λίγο να αφηθείς ξέρεις πως είναι εκεί, υπάρχει κρυμμένο κάτω από την πρώτη κρούστα δέρματος, κι ας έχουν περάσει τόσα χρόνια. Άλλωστε δεν περνάνε τα χρόνια, είπαμε, εμείς περνάμε. Σκύβουμε το κεφάλι υποταγμένα. Κάθε φορά και πιο βαθύ το σκύψιμο, καταθέτουμε λουλούδια, τα νιάτα μας. Πολύ μελό για να 'ναι αλήθεια; Κι όμως.

Δεν μπορούσα ούτε στην Πατησίων να περάσω, αναγκαζόμουν να κάνω κύκλους τεράστιους από Εξάρχεια ως Αριστοτέλους, για να παρακάμπτω τα πιθανά σημεία της ασφάλτου που είχαν βαφτεί με αίμα. Πού να πατήσω; Τον έχασα μετά την μεγάλη μπούκα στην κεντρική πύλη. Αμετάκλητα. Τα παιδιά τότε καθόντουσαν αριστερά δεξιά στους χοντρούς λαμπάδες της καγκελόπορτας φωνάζοντας συνθήματα, μετά όσο πέρναγε η ώρα και ζόριζαν τα πράγματα, σκαρφάλωναν κι άλλοι, κι άλλοι, πολλοί. Μετά οι φωνές, τα αιτήματα, η υποστήριξη του κόσμου, τα τραγούδια, τα δακρυγόνα, τα βραχνιασμένα λαρύγγια, κι έπειτα τίποτα. Ξαφνικά σωριάστηκαν όλα.

Τι νόημα έχει η σκέψη; Λέω να κατέβω να τους μιλήσω, κι όλο το μετανιώνω, ξέρω πως για τα παιδιά του σχολείου απέναντι, ότι και να πω θα ακουστεί φάλτσο, προΐστορία, δεν τους αφορά. Αυτά έχουν τις δικές έγνοιες, τα δικά τους αδιέξοδα. Και απαιτήσεις, πολλές απαιτήσεις, επείγουσες. Όσο βραδιάζει ο αέρας βαραίνει περισσότερο, η μπιτάτη μουσική τους μάς κρατάει όλους στο πόδι. Ανοίγω φουριόζα τη μπαλκονόπορτα, κάποτε πρέπει να τελειώνει αυτό. Τυλίγομαι με τη λεπτή ζακέτα του σπιτιού, ο αέρας θερίζει, τι να φωνάξω, τι να τους πω; Ψάχνω για λέξεις. Τα παιδιά ακροκέραμα είναι ακόμα αναρτημένα εκατέρωθεν, φαντάζομαι δεν είναι τα ίδια, αλλάζουν βάρδιες. Προσέχουν πολύ, δεν αφήνουν αφύλακτο το πόστο τους, ξέρουν θέλει θυσίες η Κατάλυση, το έχουν δει και σε ταινίες, με τον Ράμπο ίσως, κι ας ακούγεται αταίριαστο.

Η φιγούρα του δεξιού αγοριού σαλεύει σβέλτα μέσ' το σκοτάδι, σκύβει, τα φώτα ενός διερχόμενου τζιπ -όσο να 'ναι χρειάζονται τζιπ σήμερα οι δρόμοι της Αθήνας- επιμηκύνουν τις σκιές, απλώνει το χέρι να πιάσει το χάμπουργκερ που του προσφέρει ένας από κάτω. Η καγκελόπορτα είναι ψηλή. Σκύψε ρε μαλάκα. Δεν φτάνει, σκύβει περισσότερο, χάνει την ισορροπία του, απλώνει το άλλο χέρι ν' αρπαχτεί από το κάγκελο, δεν προλαβαίνει, μετέωρο τραπαλίζεται το σώμα του για ένα δευτερόλεπτο με τα χέρια ανοιχτά, εναέρια ζεμπεκιά στο μαύρο της νύχτας.

Η Κατάλυση (περ.Δίοδος, τχ. 1, Δεκέμβριος 2009)